

Nr 1.

Af herr Jonsson, om ävägbringande af lagändring i syfte att bereda större trygghet för en bättre vård af och hushållning med enskildas skogar.

Vid behandlingen af Kungl. Maj:ts proposition och särskilda utskotets däröfver afgifna förslag till lag angående vård af enskilda skogar yttrade åtskilliga talare, att erfarenheten sannolikt komme att visa, att lagens fundamentala bestämmelser om skogsvården behöfde göras mera effektiva, men att man nu finge nöja sig med hvad förslaget innehöll och hoppas på att insikten om de fördelar en god skogsvård medförde skulle mer eller mindre komplettera lagens svaghet.

Denna lags bestämmelse om skogsvården ligger som bekant i första delen af § 1 och lyder:

»Å skogsmark, tillhörig enskilda, må ej afverkning så bedrifvas eller efter afverkningen med marken så förfaras att skogens återväxt uppenbarligen äfventyras». Innebörden däraf är — eller borde vara, dels att vid afverkning vare sig ett tillräckligt antal frödugliga träd kvarlämnas eller att afverkningen på annat sätt begränsas till arealen, så att själfsådd från intill liggande skogsbestånd kan äga rum, samt att i båda fallen markberedning bör ske — eller också afverkningen begränsas till en sådan blädning, att de kvarlämnade träden bilda ett växtligt något så när slutet skogsbestånd, men ock att, om i de båda första fallen själfsådden misslyckas, vederbörande afverkare eller markägare måste medelst sådd eller plantering sörja för återväxt. Men då vederbörande myndigheter vid undersökningen om, huruvida vanskötsel ägt rum, tillfölje af de bestämmande orden »uppenbarligen äfventyras», måste utgå från att vanskötseln skall

vara alldeles gifven, reduceras alltså här förut angifna innebörd till ett minimum däraf.

Med stöd af lagen kan emellertid den som gjort sig skyldig till vanskötsel åläggas att draga försorg om att ny skog må i sinom tid uppkomma i den afverkades ställe, men däremot lägger lagen icke något verkamt hinder i vägen för en sköflare att inom ett årtionde kunna spoliera hela det mest växtliga skogskapital, som finnes på en egendom. Att detta kan eller får ske, beror hufvudsakligen därpå, att ett på grund af vanskötsel eventuellt utverkadt förbud mot vidare afverkning skall upphöra, så snart hos Kungl. Maj:ts befallningshafvande borgen ställts för utförandet af de vederbörande afverkare ålagda kulturåtgärder. Äfven med den allra största påpasslighet hos skogsvårdsstyrelsen att vid en pågående skogssköfving utverka ett afverkningsförbud, kan en dylik yrkesidkare under några få år totalt spoliera den växande skogen på ett vanligt hemman eller en medelstor egendom. Ty så fort ett för vanskötsel utfärdadt förbud är upphäfdt, kan sköfvingen fortsättas och denna manöver behöfver icke upprepas många gånger för att allt skall vara expedieradt.

Men, säger man, genom de af skogsvårdsstyrelsernas biträden meddelade råd och upplysningar om huru en god skogsvård bör bedrivas, skall väl insikten om och intresset för en god vård af och klok hushållning med skogen så småningom vinna allt mer terräng.

Ja, erfarenheten har nog också visat, att laglydiga personer äro angelägna om att icke i strid mot lagen bedriva sin afverkning, men då de upplysningar därom, som, åtminstone inom Gäfleborgs län, alltid på begäran lämnas, måste hålla sig inom lagens räckvidd, blir också effekten däraf begränsad därefter, så att till och med i dylika fall ytterst sällan en klok hushållning med det växtligaste skogskapital kan blifva följd; och naturligtvis så mycket mindre då af alla dem, som icke bry sig om hvarken goda råd eller lagen, hvilka dess värre ingalunda äro så få.

Redan vid lagens tillkomst var den välbelägna unga furuskogen starkt hotad af pågående export af pitprops och s. k. egyptiska sparrar, och sedan dess har tillkommit en kanske ännu större fara för den unga gran-skogens bestånd genom den kolossala ökningen af cellulosa- och trämasseproduktionen, hvilken kräfver mycket stora kvantiteter massved, hvartill toppar efter sågtimmer eller gallringsvirke numera icke förslå långt.

Det är också just vanskötseln af det unga och växtligare skogsbeståndet som är farligast och dess värre äfven synes tilltaga. Ty om denna vanskötsel icke hejdas, skola vi aldrig vare sig med sädd eller plantering, som blott kan ske inom en viss begränsning, komma till den bättre skogsvård, som för vårt land är så ytterst viktig.

Behovvet af lagens skärpning synes mig redan ur denna synpunkt vara uppenbart, men därför gifves äfven ett annat skäl.

Därmed skulle uppenbarligen det starka intresse, som sågverksbolag och massfabrikanter hittills haft att inköpa skogrika hemman och egendomar, helt säkert väsentligt minskas. Det är nämligen just friheten för den enskilda ägaren att hastigt realisera sitt skogskapital, som nästan tvingar sågverksbolaget eller trämassebolaget att för tillgodoseendet af sitt framtida behof af råvara inköpa skogsegendomar, hvilket helt naturligt skulle i allmänhet underlätas, därest utsikt funnes att genom inköp af skogsprodukten kunna fylla detta sitt behof.

En såväl ur nationalekonomisk som social synpunkt så viktig fråga som ett laga skydd emot en otillbörlig exploatering af det yngre och växtligare skogsbeståndet bör därför lösas — och utan onödiga dröjsmål lösas snart.

I fråga om sättet och formen för en dylik utgick domänstyrelsen på sin tid från idén om vissa åldersgränser, under det att Riksdagen i sin skrifvelse till Kungl. Maj:t år 1896 framkastade tanken på att vid sidan om en gemensam återväxtlag hafva speciella sådana för vissa landsdelar, medan återigen ett par norrländska landsting utarbetade en dimensionslag eller rättare ett förslag därtill. Åldersgränsen vore lätt att tillämpa för ett likåldrigt skogsbestånd, men desto svårare för ett olikåldrigt, hvarförutom samma åldersgräns icke lämpligen kunde bestämmas för landets södra, mellersta och nordliga delar.

En dimensionslag återigen, hvilket mått som än valdes, komme nästan lika ofta att utgöra hinder för afverkning af träd, hvilka ur skogsvårds-synpunkt böra borttagas, som för sådana, hvilka ur samma synpunkt böra kvarstå, och måste därför kompletteras med kostsamma utsyningar af undermåliga oväxtliga träd samt torde för öfrigt svårligen lämpa sig till utveckling af eller utbyggnad på en återväxtlag.

Tanken på speciella lagar för olika landsdelar återigen synes mig böra upptagas endast under den förutsättningen, att tillfredsställande och för hela landet lämpliga bestämmelser icke kunde infogas i den nu gällande lagen om vård af enskildas skogar. En dylik fruktan synes mig dock icke vara särdeles befogad, ty målet: förekommande af den yngre och växtligare ståndskogens alltför starka exploatering bör vara behöfligt i alla de län, där nyssnämnda lag gäller.

De tillägg eller ändringar, som för ändamålets vinnande synas mig nödiga, gälla 1, 2, 4, 6 och 13 paragraferna. Utan alla anspråk på att ha funnit de lämpligaste uttrycken torde det dock vara på sin plats att ange förslag därom, ehuru blott såsom exempel på dylika tillägg eller

ändringar. Om sålunda grundbestämmelsen i § 1 erhöle följande lydelse: »Å skogsmark, tillhörig enskilda, må ej afverkning så bedrifvas eller efter afverkning med marken så förfaras att skogens återväxt och en fortgående skälig afkastning af den växtligare ståndskogen uppenbarligen äfventyras» — så kunde, synes det mig, därigenom å ena sidan det yngre och växtligare skogsbeståndet skyddas mot en alltför stark eller hänsynslös afverkning utan att å andra sidan skogens ägare komme att lida af något för honom skadligt intrång däraf. Några svårigheter att skilja emellan den växtligare skog, hvarunder faller alla yngre bestånd, och en svagt eller mindre växtlig skog, synes mig lika litet böra förekomma som vid afgörandet af huruvida genom en afverkning skogens återväxt uppenbarligen äfventyrats eller ej. För afgörandet däraf — likasom ock öfver huruvida en fortgående skälig afkastning uppenbarligen äfventyrats eller ej — bör det sunda omdömet i regel vara tillräckligt, och där skogens ägare misstror sitt eget omdöme, kan han på begäran erhålla anvisning därom af skogsvårdsstyrelsens biträden.

Då det för häradsrättens eller öfverexekutors beslut om eventuellt afverkningsförbud bör vara af vikt att synemännens utlåtande äfven bör innehålla förslag om huruvida och i hvad mån ett förbud mot vidare afverkning bör med hänsyn till vanskötselns art och omfång omfatta hela eller viss del af den återstående ståndskogen samt tid eller villkor för dess upphörande, så synes ett tillägg af sådan innebörd böra göras i § 2.

Enär tiden för ett dylikt förbud i § 4 är begränsad till dess de föreskrifna åtgärderna för återväxtens betryggande å den afverkade skogsmarken blifvit vidtagna, så torde äfven i denna paragraf ett tillägg böra göras af den innebörd, att dels förbudet må gälla intill dess att genom de vidtagna åtgärderna återväxten kommit i ett tillfredsställande skick och dels att, därest förbudet grundar sig på vanskötsel af växtligare skog på sådant sätt att förutnämnda villkor för dess upphörande icke är tillämpligt, viss längre eller kortare förbudstid må kunna bestämnas.

Beträffande återigen § 6 med dess syfte att af den till en vanskötsel skyldige lättare erhålla säkerhet för kulturåtgärdernas fullgörande än eljest, emot den erhållna friheten att kunna tidigare fortsätta med vanskötsel, så synes mig denna böra omarbetas i den riktning, att förbud, som i 4 eller 5 § är nämndt, upphör när därför stadgade villkor äro uppfyllda samt af skogsvårdsstyrelsen godkända, hvarvid eventuellt ställd pant eller borgen för kulturåtgärders fullgörande ock skall återställas.

Hvad slutligen beträffar den redan nu så till vida otillfredsställande § 13 att däri ingen hänsyn tages till rättsförhållandet emellan upplåtare och afverkare, så torde i viss mån redan däraf och än mera, därest förut

antydde ändringar genomföras, behovet af dess omarbetning framträda. Denna omarbetning torde böra gå ut på, att väl afverkaren fortfarande må stå för vanskötselns följder, men att därest genom aftal, tillkommit före 1905 års början eller före den dag sedermera genomförda ändringar om skogsvården träda i tillämpning samt äfven efter sistnämnda dag äro gällande, en och samma innehafvare af dylik afverkningsrätt kan visa, att han tillfölje af det hinder denna lag för honom åstadkommit att uttaga virke, hvartill han eljest enligt aftalet haft rätt, därigenom icke af skogen erhållit valuta i värde motsvarande hvad han för afverkningsrätten utgifvit jämte 5 % ränta å hvad som genom afverkningar icke amorterats därå, så bör upplåtaren hålla honom skadeslös för skillnaden eller den förlust, som på dylikt sätt tillkommit. Enklare att tillämpa blefve det visserligen om för de träd, som uti ifrågavarande fall måste kvarlämnas, ersättning skulle utgå för deras då befintliga värde, men då i så fall helt säkert upplåtaren komme att drabbas oskäligt tungt, synes mig en dylik lösning icke böra komma i fråga. Men skulle vid tillämpningen svårigheter anses möta att låta förstnämnda rätt till ersättning omfatta de aftal, som ingåtts både före år 1905 och före den dag en eventuellt skärpt lagförändring träd i tillämpning, så må då hellre denna rätt inskränkas till blott sistnämnda fall.

Helt naturligt böra de af mig här ofvan framkastade förslag till ändringar icke anses såsom annat än antydningar om den riktning hvori de, enligt min åsikt, böra gå och mer eller mindre förtjäna att tagas till ledning vid det fortsatta arbete som erfordras för att syftet — ett bättre skydd för den yngre och växtligare skogen — må medelst lämpliga ändringar af lagen kunna vinnas.

Då en och annan torde hysa den uppfattningen, att landets skogsvårdsstyrelser, som vid gemensamma möten, där mångsidig erfarenhet är representerad, kunna dryfta dylika spörsmål och därför vore bäst skickade att taga initiativ om sådana ändringar, som af mig här ofvan föreslagits, därest de ansågos nödiga, så tillåter jag mig uttala den meningen, att dessa mötenus organisation och korta arbetstid lägga hinder i vägen för en omsorgsfull beredning af mera viktiga ändringar i lagen om vård af enskildas skogar.

I ett dylikt fall torde nog det på erfarenhet grundade omdömet mera genomtänkt kunna göra sig bättre gällande, om skogsvårdsstyrelserna, där så anses nödigt, lämnas tillfälle att hvar för sig afgifva yttrande öfver ett förarbetadt förslag.

På grund af hvad här ofvan blifvit anfördt tillåter jag mig vördsamt hemställa

det Riksdagen måtte besluta att i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes verkställa utredning, om och på hvad sätt större trygghet för en bättre vård och hushållning med den yngre och växtligare skogen må kunna ernås genom ändringar uti lagen angående vård af enskildas skogar, samt för Riksdagen framlägga det förslag, som däraf kan föranledas.

Stockholm den 18 januari 1910.

Olof Jonsson.

Nr 2.

Af grefve **Wachtmeister, Axel**, *angående årligt understöd åt änkan efter verkmästaren vid kronovarfvét i Karlskrona Carl Johansson.*

Verkmästaren vid kronovarfvét i Karlskrona Carl Johansson förlorade den 12 augusti 1908 lifvet genom olycksfall. Johansson skulle vid ifrågasvarande tillfälle jämte en del arbetare taga loss kättingen från babords ankare å pansarkryssaren »Fylgia», som var intagen i docka. För att få kättingen loss måste en sprint, som kvarhöll den vid ankarét, slås ut. Då ingen af arbetarna var villig att utföra detta arbete på grund af den därmed förenade faran, klef Johansson, ehuru såsom verkmästare ej skyldig därtill, själf ut på ankarstocken för att slå ut sprinten. En s. k. klam, hvarpå Johansson stödde vänstra armen, vred sig emellertid omkring sin axel och ändrade läge med påföljd, att Johansson förlorade sitt fotfäste och störtade ned på dockans botten, därvid han på grund af i fallet ådragna skador ljöt en nästan ögonblicklig död.

Johansson, som var född den 5 december 1857, blef antagen till daglönare vid kronovarfvét den 9 december 1874, förman den 1 augusti